

Capitolul 2

Lupoaica

După ce terminară micul-dejun, cei doi bărbați își legară pe sanie bagajul sărăcăcios și porniră prin întuneric. În aceeași clipă, în gerul și bezna nopții începură să se audă urlete de o jale sălbatică, ce se chemau și-și răspundeau. Conversația se opri. Pe la nouă se crăpă de ziuă. La vremea prânzului, cerul se coloră spre miazăzi până ce orizontul deveni trandafiriu, marcând linia pe care rotunjimea pământului o pune între înșorita lume a sudului și cea a nordului. Dar culoarea trandafirie păli repede. Geana de lumină cenușie mai ținu până la trei, când se destramă și ea, iar liniștirea nopții arctice se așternu peste ținutul singuratic și cufundat în tăcere.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbatice care veneau din dreapta, din stânga și din urmă se auzeau tot mai aproape, atât de aproape, încât nu o dată semănară groază printre câinii care trăgeau din greu la sanie.

După un astfel de moment de panică, Bill, care împreună cu Henry izbutise să înhame din nou câinii, zise:

— Mai bine și-ar vedea de vânat prin alte părți și s-ar căra odată, să ne lase în pace!

— Teribil ne calcăăștia pe nervi! spuse Henry, aprobator.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă până ce-și instalară tabăra.

Henry era aplecat deasupra oalei cu fasole care da în clocot și din când în când arunca înăuntru bucăți de gheață. Deodată se auzi o lovitură, însoțită de strigătul lui Bill și de un schelălăit ascuțit de durere care venea de la câini. Henry tresări și se îndreptă la timp pentru a mai

vedea o formă întunecată care dispărea peste zăpezi, la adăpostul întunericului. Îl zări apoi pe Bill în mijlocul câinilor, cu un aer deopotrivă triumfător și abătut, ținând într-o mână o bătă, iar în cealaltă – o coadă de pește și o bucată de somn uscat la soare.

— A înșfăcat jumătate, spuse Bill, dar și eu i-am ars una. Îl auzi cum schelălăie?

— Cum arăta? întrebă Henry.

— Nu l-am putut vedea. Dar avea patru picioare, bot și păr și arăta ca orice câine.

— O fi vreun lup domesticit.

— Al dracului de domesticit, lup sau ce-o fi el, dacă vine aici chiar în timpul mesei și ia o bucată de pește!

În noaptea aceea, după ce-și terminară cina și se așezară pe lada lunguiață trăgând din pipă, cercul de ochi scânteietori se strânse în jurul lor mai mult ca de obicei.

— Ce bine ar fi să se ia după vreo turmă de elani sau alt vânat și să se care de aici, să ne lase în pace! zise Bill.

Henry îngână ceva pe un ton nu prea prietenos, apoi, timp de aproape un sfert de oră, rămaseră tăcuți, Henry privind la foc, iar Bill la cercul de ochi care străluceau în întuneric, dincolo de văpaia focului.

— Tare aș vrea să fim acum la Mc. Gurry, începu el din nou.

— Mai termină cu ce-ai vrea tu și cu văicărelile astea! izbucni Henry, mânios. Nu ți-e bine la stomac. Asta-i problema ta. Ia o lingură de bicarbonat că ai să te îndulcești și ai să fii un tovarăș mai plăcut!

A doua zi de dimineață, Henry fu trezit de blestemele furioase ce ieșeau din gura lui Bill. Se sprijini într-un cot și își văzu tovarășul printre câini, în apropierea focului care încă ardea, cu brațele ridicate amenințător și cu fața schimonosită de furie.

— Hei! strigă Henry. Ce s-a întâmplat?

— A șters-o și Broscoiul, răspuse el.

— Nu, zău?

— Pe cinstea mea!

Henry sări din culcuș și se repezi spre câini. Îi numără cu luare-aminte și apoi se alătură tovarășului său, blestemând forțele wildului care le mai răpiseră încă un câine.

— Broscoiul era cel mai puternic câine din haită, zise Bill după un timp.

— Și nu era un câine nebun, adăugă Henry.

Iată cel de-al doilea epitaf în decurs de două zile.

Posomorâți, își luară gustarea, după care înhămară la sanie cei patru câini rămași. Ziua nu se deosebea de cele de până atunci. Cei doi oameni înaintau tăcuți și anevoios peste întinderea înghețată. Tăcerea nu era tulburată decât de urletele urmărilor, care, nevăzuți, se țineau după ei. Pe la mijlocul după-amiezii, odată cu lăsarea nopții, urletele începură să se audă tot mai aproape, pe măsură ce următorii, după obiceiul lor, înaintau. Câinii deveniră neliniștiți și speriați, iar în agitația lor încurcară șleaurile, sporind amărăciunea celor doi bărbați.

— Asta o să vă vină de hac, javre smintite! zise Bill cu sete în seara aceea, rămânând în picioare după ce își termină treaba.

Henry lăsă gătitul și merse să vadă ce se întâmplă. Tovarășul lui nu numai că legase câinii, dar îi prionise cu bețe, așa cum fac indienii. În jurul gâtului fiecărui câine, el strânsese o curelușă de piele. Aproape de grumaz, dar îndeajuns de departe ca animalul să nu poată ajunge cu dinții, atârnase, legat de curelușă, câte un băț gros și lung de patru sau cinci picioare⁴. Celălalt capăt al bățului era fixat, cu ajutorul unei curelușe de piele, de un par înfipt în pământ. Câinele nu putea să roadă

⁴ Pădior – unitate de măsură a lungimii egală cu 0,33 m (n.t.)

pielea de la capătul bățului aflat spre el. Bățul îl împiedica să ajungă la curea, în celălalt capăt.

Henry dădu aprobator din cap.

— E singurul mijloc de a-l ține pe Ureche Tăiată, zise el. E în stare să taie cureaua cu dinții, așa cum ar tăia-o cu un cuțit, ba chiar de două ori mai repede. În felul ăsta, mâine-dimineață o să-i găsim pe toți aici.

— Pun rămășag că așa o să fie, zise Bill. Dacă mai lipsește vreunul, am să plec fără să beau cafeaua.

— Ei știu că nu avem cartușe ca să-i ucidem, observă Henry înainte de culcare, arătând spre cercul sclipitor care îi înconjura. Dacă le-am putea ciurui pielea cu câteva gloanțe, ce cuviincioși ar fi apoi! În fiecare noapte vin tot mai aproape. Dă-te din fața focului și uită-te cu atenție acolo. L-ai văzut pe ăla?

Un timp, cei doi oameni își alungară teama urmărind mișcarea formelor nedeslușite în preajma luminii focului. Privind mai de aproape și stăruitor spre locul unde sclipea în întuneric o pereche de ochi, încetul cu încetul începea să se deslușească forma animalului. Puteau chiar să vadă cum aceste forme se mișcă.

Le atrase atenția un zgomot care venea dinspre locul unde erau câinii. Ureche Tăiată scotea gemete repezi, de nerăbdare, smucindu-se de-a lungul bățului, spre întuneric, oprindu-se din timp în timp pentru ca apoi, și mai infuriat, să se năpustească din nou cu colții în el.

— Ia te uită la ăsta, Bill! murmură Henry.

În lumina focului, un animal ce aducea a câine se furișea pieziș. Pășea cu neîncredere, dar și cu îndrăzneală, observându-i prudent pe cei doi oameni și cu atenția fixată asupra câinilor. Ureche Tăiată se întindea de-a lungul bățului spre cel care se furișase și gema cât îl țineau puterile.

— Smintitul ăsta de Ureche Tăiată nu pare speriat, zise Bill, cu glasul scăzut.

— E o lupoaică, îi șopti Henry, și asta explică dispariția Grăsanului și a Broscoiului. Ea e momeala haitei. Atrage câinele și apoi ceilalți se reped și-l mănâncă.

Focul trosnea. Un butuc căzu cu zgomot puternic. La auzul lui, ciudatul animal sări înapoi în beznă.

— Henry, eu cred..., spuse Bill.

— Ce crezi?

— Cred că pe ăsta l-am cotonogit eu cu bâta.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Henry.

— Și tocmai voiam să spun, continuă Bill, că obișnuința animalului ăstuia cu focul de tabără dă de bănuț și e nefirească.

— Știe mai multe decât se cuvine să știe un lup care se respectă, încuviință Henry. Un lup care știe destule ca să vină printre câini la vremea mesei a învățat ceva în viață.

— Moș Villan avea odată un câine care s-a înhăităt cu lupii, gândi Bill cu glas tare. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta. Eu l-am împușcat într-o zi chiar în haită, pe o pășune de elani, dincolo de Little Stick. Moș Villan a plâns ca un copil. Nu-l văzuse de trei ani, spunea el. În tot acest timp stătuse cu lupii.

— Cred că ai dreptate, Bill. Lupul ăsta e un câine și a mâncat de multe ori pește din mâna omului.

— Și dacă am noroc, lupul ăsta, care nu-i decât un câine, o să fie în curând mâncare pentru câini, declară Bill. Nu ne mai dă mâna să mai pierdem din animale.

— Dar nu mai ai decât trei cartușe, îi atrase atenția Henry.

— Nu trag decât la sigur, răspunse Bill.

De dimineață, Henry ațâță focul și pregăti micul-dejun, însoțit la treabă de sforăitul tovarășului său.

— Dormei prea bine, îi spuse Henry, zgâlțâindu-l ca să-l trezească pentru micul-dejun. Nu m-a lăsat inima să te trezesc.

Somnoros încă, Bill începu să mănânce. Observă că ceașca îi era goală și întinse mâna spre ibric. Dar ibricul era prea departe, lângă Henry.

— Ia spune, Henry, îl dojeni el, cu blândețe, n-ai uitat nimic?

Henry privi cu atenție în jur și dădu nedumerit din cap. Bill ridică ceașca goală.

— Nu mai primești cafea, zise Henry.

— De ce? S-a terminat? întrebă Bill, îngrijorat.

— Nu.

— Doar nu-ți închipui că o să-mi facă rău la stomac?

— Nu.

Un val de sânge năvăli în fața lui Bill.

— Cafeaua e caldă și vreau să știu ce ai de zis, spuse el.

— Solidul a întins-o, răspunse Henry.

Fără grabă, cu un aer resemnat la nenorociri, Bill întoarse capul și, de unde se afla, numără câinii.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el, nepăsător.

Henry ridică din umeri.

— Nu știu. Numai dacă Ureche Tăiată nu i-o fi ros cumva cureaua. Altfel, n-ar fi putut face așa ceva de unul singur.

— Secătura dracului!

Bill avea un ton grav, vorbea rar și nu-și trăda furia care clocotea în el.

— Pentru că n-a putut să-și scoată cureaua, l-a eliberat pe Solidul.

— Eh, oricum, Solidul a terminat cu toate necazurile. Cred că la ora asta e digerat și țopăie peste câmpii, în burțile a douăzeci de lupi.

Acesta a fost epitaful lui Henry pentru ultimul câine pierdut.

— Și acum, ia puțină cafea, Bill.

Bill dădu din cap.

— Hai, stăruie Henry, ridicând ibricul.

Bill își dădu ceașca laoparte.

— Să nu mă mișc de-aici dacă iau. Am spus că nu-mi mai beau cafeaua dacă dispăre vreun câine și mă țin de cuvânt.

— E o cafea a dracului de bună! Încercă Henry să-l ispitească.

Dar Bill era încăpățânat și se mulțumi doar cu uscăturile pe care le înghiți odată cu blestemele mormăite la adresa lui Ureche Tăiată pentru ce făcuse.

— Diseară am să-i leg în așa fel încât să nu mai poată ajunge unul pe celălalt, zise Bill pe când porneau iar la drum.

Nu parcurseră mai mult de o sută de metri, când Henry, care era în frunte, se aplecă să ridice de jos ceva de care se lovise cu rachelele. Era întuneric și nu putu desluși ce e, dar, pipăindu-l, recunoscă obiectul. Îl aruncă pe jos; obiectul lovi sania și apoi se ciocni de rachelele lui Bill.

— Poate că o să mai ai nevoie de el, spuse Henry.

Bill scoase un strigăt. Era tot ce mai rămăsese din Solidul – bățul cu care fusese legat.

— L-au mâncat cu piele cu tot, constată Bill. Bățul e neted ca un fluier. Au mâncat cureaua de la amândouă capetele. Sunt al dracului de înfometați, Henry, o să ne înfulece și pe mine, și pe tine, înainte de a sfârși drumul ăsta.

Henry râse sfidător și spuse:

— Nu mi s-a mai întâmplat până acum să se țină lupii așa după mine, dar am mai trecut eu prin altele și mai rele și tot am scăpat teafăr

și nevătămat! Bill, fiule! E nevoie de mult mai mult decât un pumn de blestemați d-ăștia ca să-ți sune ceasul.

— Nu știi, nu știi, mormăi Bill, parcă presimțind o nenorocire.

— Bine, ai să vezi tu când o să intrăm în Mc. Gurry.

— Nu prea mă simt în apele mele, zise Bill.

— Ești palid, asta e, răspunse Henry, sentențios. Ai nevoie de chinină și, cum ajungem la Mc. Gurry, o să te doftoricesc eu.

Bill mormăi nemulțumit de diagnostic și se cufundă în tăcere. Ziua era la fel ca toate celelalte. Se luminează la nouă. La ora douăsprezece, soarele, nevăzut, încălzi orizontul spre miazăzi, apoi începu după-amiaza cenușie și rece, care după trei ore fu înghițită de noapte.

La ora când soarele încerca zadarnic să apară, Bill trase pușca din legătura saniei și zise:

— Ține-o drept înaintea, Henry! Vreau să-mi dau seama dacă pot vedea ceva.

— Mai bine rămâi lângă sanie, se împotrivi tovarășul lui. N-ai decât trei cartușe și cine știe ce se mai poate întâmpla.

— Acum cine cobește? întrebă Bill, triumfător.

Henry nu răspunse, ci continuă să înainteze anevoios singur, aruncând neconținut priviri îngrijorate în urmă, spre singurătatea cenușie în care dispăruse tovarășul său. După o oră, cum sania trebuia să facă mereu ochiuri pentru a se feri de cioturile copacilor, Bill îl ajunse din urmă.

— Au luat-o care încotro, până departe, zise el. Nici pe noi nu ne slăbesc și au grijă și de vânat. Vezi tu, sunt siguri de noi, dar știu că trebuie să aștepte ca să ne înhațe. În timpul ăsta se mulțumesc cu ce le iese în cale.

— Vrei să zici că ei cred că-s siguri de noi, se împotrivi Henry cu tărie.